

ски и е дѣйствовакъ. Ето го: „Ако ти е познать Черпанлията то дай му тѣзи рѣдовце: —

Бързайте и предпазливо! Работатъ отива добрѣ! Мене ме прощаватъ, това ми го каза Валията. Азъ на дълго написахъ желаніята на Българскій народъ, нѣ умеренно т. е. връхъ злоупотребленията на чиновниците, неиспълнението на законитѣ, смалението на данжцитѣ, свободенъ печатъ и така нататжкъ. Добрѣ, ми казаха, — нѣ отъ дѣ да знаемъ, че това го желае цѣль народъ? Покажи ни нѣколко лица, които да желятъ сжщото и да се увѣримъ. — Вие ще ги накажете! — Не! Нѣма да ги накажемъ! — Дайте ми единъ сенетъ, че нѣма да ги накажете и доро никога да ги затворите; и азъ ще ви кажа нѣкои-други лица. Тѣ ми дадоха единъ сенетъ, който е у меня. Може би да повикатъ и попитатъ нѣкого отъ тѣхъ. Тѣхна длъжностъ е: най напрѣдъ да поискатъ оная книга, въ която сж записани лицата, и да видѣтъ кои сж писани? и освѣнъ писанитѣ да не казватъ ни едно друго лице. Каквато работа сж имали съ Л. (трѣба да се разумѣва, мислимъ Левски), да не казватъ. — Съ една дума вие ще кажите само желаніята на народа, че сте ми дали дума, а не клѣтва; да търсите хора съ еднакви желанія съ вашитѣ; и ще имъ съобщавате тайната: че писмата се палжтъ, че азъ не имъ казахъ, ни отъ дѣ идж? ни кждѣ отивамъ. А на въпроса, на който не ще знаятъ какво да отговорятъ; да кажатъ просто, „той трѣбва да знае (за мене), за врѣмето на нападението съ 10—15 години; и че прѣди това нападение мисляхме и още веднжж да се обърнемъ къмъ Правителството съ молба, да искаме правдинитѣ си, и ако не ни ги дадатъ, тогава да ги поискаме съ оръжие.“ До колкото разбрахъ правителството иска да потжчи тажъ работа, защото е излжгано. Сѣтнѣ и вий ще се потрудите това да се разпржсни на всекждѣ за да знаятъ и да се не плашатъ.

Тъмница, Пловдивъ.

Братъ ви.